Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК XC. Ч. 12. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го січня 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 20, 1983 No. 12. VOL. XC.

ПОСИЛЮЄТЬСЯ СІЧНЕВА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що січнева організаційна кампанія,яка повинна бути стимулом для здобуття цього року 4.000 нових членів забезпечених на суму 10,000,000 долярів, є в повному розгарі і з кожним днем посилюється.

Екзекутивний Комітет, проголошуючи цьогорічну кампанію УНСоюзу з нагоди світлих ювілеїв, а саме 90-річчя найстаршого українського щоденника в діяспорі „Свободи", 50-річчя англомовного „Українського Тижневика" та 30-річчя дитячого журналу „Веселка", призначив 10 спеціяльних грошових нагород. Нагороди в сумах 500, 400, 300, 200 і шість по 100 долярів є додатковими до всіх звичайних нагород. Щоб бути управненому до здобуття одної із згаданих десяти нагород, треба кожного місяця в календарному році приєднувати бодай по одному членові з життєвим забезпеченням. Про цю ухвалу Екзекутивного Комітету були повідомлені всі секретарі відділів, як також і окружні комітети в Америці й Канаді.

Користаючи з нагоди спеціяльних нагород, по день 18-го січня ц.м. вже понад 50 відділових секретарів переслали до Головної Канцелярії 70 перших аплікацій нових членів цього року. Тому, що більшість аплікацій канцелярія одержує щойно під кінець місяця, то є всі вигляди, що кілька сотень відділів пришлють свої аплікації і будуть змагатися за здобуття згаданих спеціяльних нагород.

ВІДБУЛОСЯ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ШКІЛЬНОЇ РАДИ

Ню Йорк, Н. Й. — Недавно відбулося тут пленарне засідання Управи Шкільної Ради, в якому взяли участь: д-р Роман Дражньовський — голова, д-р Євген Федоренко — перший заступник, Стефанія Квасовська — другий заступник, д-р Роман Трач — третій заступник, Поліна Андрієнко - Данчук — секретар, Христина Ференцевич — скарбник, Олена Мельничук — архівар, Леся Гой, інж. Олександер Пришляк і д-р Євген Небеш, він же і голова Централі Опікунів, — члени Управи. В пленарному засіданні також взяли участь: мгр Іван Кобаса — голова Контрольної комісії Шкільної Ради, мгр Степан Воляник — член Управи Централі Опікунів Шкіл Українознавства, і проф. Степан Стецик — керівник магазину підручників Шкільної Ради.

На нарадах докладно обговорювали працю членів Управи на протязі останнього року, тобто від останнього пленарного засідання. Було стверджено, що за цей час була пророблена велика й поважна праця. В цьому часі відбулася успішна конференція вчителів (26-27-го червня 1982 року) та З'їзд директорів і педагогічних дорадників (25-го червня м.р.); видано такі нові підручники: „Княжа доба", „Мій буквар" і методичний порадник для вчителів до цього букваря, нові річні свідоцтва й клясовий каталог; появилися три числа журналу „Рідна школа" та чотири видання сторінок культури української мови „Мова про мову" при щоденнику „Свобода"; перевидано декілька інших підручників Шкільної Ради. Крім того, в друці знаходиться порадник для вчителів „Методика навчання української літератури" і готується до друку підручник для анґломовних кляс під назвою „Рідне слово" та плянується до видання підручник з географії для старших кляс. Отже, така головна праця, ставлена реальною дійсністю українського шкільництва, повинна привернути особливу увагу українських установ і української громади до діяльности Шкільної Ради.

Д-р Р. Дражньовський висловив особливе признання д-рові Є. Федоренкові за величезний вклад праці у видавничу діяльність Шкільної Ради.

Було також стверджено, що найновіші видання Шкільної Ради, а саме „Перші кроки", „Хрестоматія з української літератури XX сторіччя", „Княжа доба", й „Мій буквар", набрали великої популярности, що лише вказує на те, що Шкільна Рада не тільки намагається задовольнити потреби шкіл українознавства, але також старається видати добрі підручники, достосовані більше до сьогоднішньої дійсности.

Рідні школи часто звертаються до Шкільної Ради з проханням не лише видавати нові підручники, але хоч доповнити новішими матеріялами всі наші підручники для старших кляс, переробити інші підручники, які були перше видані 15-20 років.

Пленарне засідання обговорювало ці й інші проблеми та нові обставини, які постають в рідному шкільництві та які вимагають завчасного полагодження їх, щоб не допустити до кризового стану в рідному шкільництві. Очевидно, що для здійснення таких проблем потрібно часу й фахових людей до праці, а зокрема поважних фінансових засобів. І тому одною з точок пленарного засідання було обговорено фінанси Шкільної Ради. Користаючи з присутности на цих нарадах д-ра Є. Небеша і мгра С.Воляника, представників Централі Опікунів Шкіл Українознавства, було обговорено спільний плян збірки фондів на допомогу рідному шкільництву. Дискутанти підкреслювали, що це, мабуть, вперше Шкільній Раді з Централею Опікунів доводиться звертатися до української громади за фінансовою допомогою, бо фонди Шкільної Ради майже вичерпані, а українська громада досі не надавала належного значення українському шкільництву.

Тому, що на ювілейній педагогічній конференції в червні 1981 року д-р Ігор Гурин прочитав заяву добродіїв А. та М. Пирських, які з нагоди 100-ліття „Рідної Школи" вирішили створити незалежний рідношкільний фонд, Шкільна Рада одержала численні запити в справі цього фонду, як також такі запити були поставлені д-рові І. Гуринові на Вчительській конференції в червні 1982 року, Шкільна Рада тому вирішила подати до відома, що вона не має жадного відношення до згаданого фонду, як також не отримала жадної фінансової допомоги з цього фонду.

Наради пленарного засідання також постановили відбути черговий З'їзд 18-го червня 1983 року в Назарет коледжі, біля Рочестеру. Докладніші інформації про З'їзд будуть подані в обіжниках та в пресі.

ПІДПИСАННЯ ПРОКЛЯМАЦІЇ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Посадник цього міста Джеральд МекКен підпише проклямацію з нагоди 65-их роковин проголошення IV Універсалу в Києві 22-го січня 1918 року. Церемонія підписання проклямації і підняття українського прапора поруч з американським на міській ратуші відбудеться в п'ятницю, 21-го січня о год. 10-ій вранці, в бюрі мейора. Свято державности відбудеться в неділю, 30-го січня, о год. 3-ій по полудні в приміщеннях Українського Народного Дому.

ВАЛЕНСА ДОБИВАЄТЬСЯ ПРАЦІ

Варшава, Польща.—Лех Валенса, який був головою забороненої тепер профспілки „Солідарність" заявив, що він вимагатиме свого повернення на працю на корабельбудівельню в Ґданську, де він працював електриком до заснування профспілки „Солідарність" і вибору його її головою.

Л. Валенса, який був звільнений в листопаді з 11-місячного інтернування властями військового режиму, вже двічі звертався до польських властей дати йому дозвіл на повернення до праці,але обидва рази військовий комісар Ґданська відмовив видати йому необхідні документи повернення на працю.

Для праці в „Солідарності" Валенса взяв неоплачувану відпустку. Тепер офіційні власті військового режиму створюють проблеми юридичного порядку щодо повороту Валенси на попередню працю.

„Я готовий працювати", — сказав Валенса кореспондентам за воротами корабельні після того, як йому відмовили видати відповідні документи про прийняття на працю. „Я передам справу до суду, якщо мені не дадуть позитивної відповіді до наступної п'ятниці", — сказав Валенса.

Згідно з польськими законами про працю, працівник повинен представити на місце нової праці характеристику з попереднього місця праці. Заборона „Солідарності" створила перешкоду для Валенси отримати таку характеристику. Особистий речник Валенси сказав, що з огляду на становище, яке Валенса займав у „Солідарності", він не повинен особисто мати жадних справ з адміністративними установами такими, наприклад, як військовий комісар.

Власті говорять, що Валенса є тепер приватною особою і не має жадних привілеїв.

Адвокати Валенси підготовили заяву і передали її адміністрації корабельні, сказав речник Валенси.

Переговори в справі Ливану набирають конкретних форм

Хальде, Ливан. — Рішивши питання порядку нарад переговорів, ливанська, ізраїльська і американська делеґації на переговорах про вивід чужинецьких військ з території Ливану та встановлення миру в тій частині Близького Сходу, розпочали в понеділок, 17-го січня, перше коло конкретних розмов, зосередивши свою увагу на тому, як покінчити зі станом війни між Ливаном та Ізраїлем, який існував від часу першої арабсько-ізраїльської війни в 1948 році.

Після цілоденної сесії в понеділок, в ливанському місті Хальде на південь від Бейруту ізраїльська і американська делеґації заявили, що „зроблено прогрес". Вони також вказали, що число зустрічей може бути збільшене з двох у тижні. Переговори продовжуються в четвер у північному ізраїльському місті Кіріят Шемона.

Не зважаючи на оптимістичні міркування, не було відразу ясно, які саме конкретні позитивні кроки було зроблено, а високий ливанський представник на переговорах у приватних розмовах застеріг, щоб не занадто багато вичитувати з повідомлень про прогрес у понеділкових переговорах.

Цей офіційний представник делеґації Ливану сказав, що Ливан „готовий покінчити зі станом війни, але тільки при умові, що це буде пов'язане із виведенням ізраїльських військ з Ливану". Така заява, однаєе, є далека від настоювання Ізраїля встановити нормальні відносини в рамках мирного договору. Але цей же ливанський представник сказав, що нормалізація відносин між Ливаном та Ізраїлем „похоронила б всяку надію на сирійсько-ливанські переговори і можливе виведення сирійських і палестинських військ з Ливану".

СТАНОВИЩЕ ЗСА ЩОДО РОЗЗБРОЄННЯ — НЕЗМІННЕ

Вашінгтон. — Згідно з повідомленнями офіційних речників Адміністрації, американські представники на переговорах про зменшення кількости ядерних ракет середнього засягу і міжконтинентальних ядерних стратегічних ракет повернуться назад до Женеви в кінці цього місяця з незміненим в основному становищем Уряду ЗСА в цих справах.

Цей плян суперечить порадам Пола Ніці, члена делеґації на переговорах про зменшення систем ракет середнього засягу. В останніх розмовах між різними комісіями з питань роззброєння він запропонував покинути вимогу президента Роналда Реґена звести як совєтські, так і американські ракети в Европі до нуля.

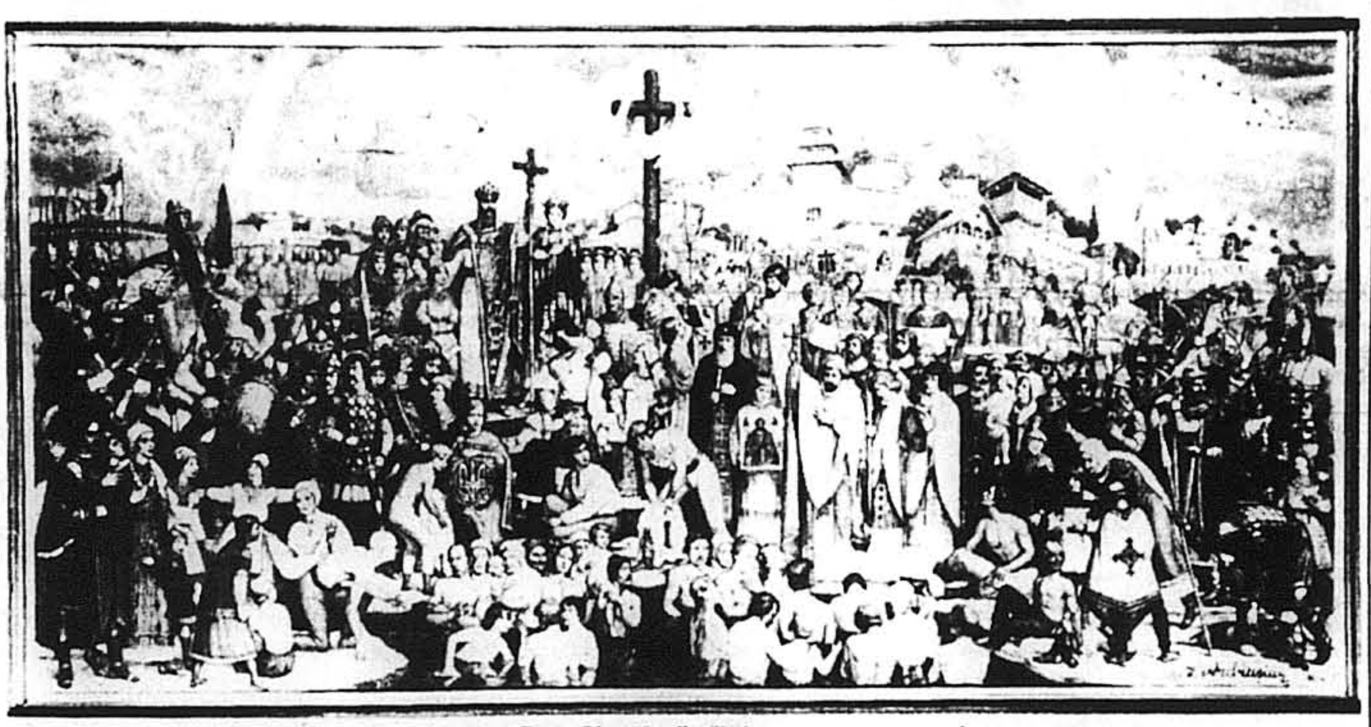
У вівторок, 18-го січня, в Бонні Андрей Громико, совєтський міністер закордонних справ, рішуче відкинув наполягання ЗСА на так званому нулевому варіянті.

Офіційні представники у Вашінгтоні заявили, що Ніці у своїй рекомендації пропонує ЗСА стриматися від запляннованого розміщення американських ракет, якщо Совєтський Союз погодиться зменшити кількість своїх ракет, націлених на Західню Европу з 500 до 50 і заморозить кількість ракет, націлених на Китай і Японію. Ця пропозиція не відповідає формулі однакового рівня, яку він запропонував совєтській стороні минулого липня, правдоподібно без уповноваження.

У вівторок, 18-го січня, Ніці повторив, що він притримується „уповноважень, які мають на меті повнозначну угоду" з Совєтським Союзом, але офіційні особи заявили, що останній плян Ніці не отримав підтримки в Білому Домі, Пентаґоні чи Державному департаменті.

Праця узгіднення про зменшення кількости нуклеарної зброї продовжується. На наступний тиждень назначена зустріч з Радою Крайової безпеки. При тому офіційні особи заявили, що очікується мало нового, крім того, що будуть схвалені теперішні американські позиції, з включенням деяких процедурних компромісів і пропозиції заходів, які укріплювали б довір'я, наприклад, повідомлення наперед про проведення випробуваних ракет.

ТВІР П. АНДРУСЕВА Є ОФІЦІЙНОЮ КАРТИНОЮ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Петро Андрусів: „Хрищення Руси-України". (Всі права застережені, передрук картини дозволений тільки за писемним дозволом Митрополії УКЦ у Філядельфії).

Філядельфія, Па. — Український народ не зможе відзначити річниці хрищення Руси-України, яка припадає на 1988 рік, на своїй невольній землі. І якщо в Україні якось замаркують офіційне 1000-ліття хрищення Руси-України, то це буде за вказівками Москви, яка увесь час говорить про Київ, як „матір руських городів", тобто колиску „трьох руських народів".

Шкільні підручники та серйозні й наукові історичні праці на Заході, ідучи за московською історіографією, ще сьогодні твердять, що християнство в 988 році прийняла Росія, коли направді Росія тоді ще не існувала. Тому тим важливіше завдання припадає українцям у вільному світі, які в 1000-ліття хрищення Руси-України мають обов'язок голосити по всьому світі, як це направді було, коли св. Володимир Великий зарядив хрищення українського народу.

Підготова до відзначення річниці хрищення Руси-України почалась у вільному світі уже давно. Рішенням Владик Української Католицької Церкви був створений центральний комітет для відзначення 1000-ліття хрищення Руси-України, генеральним секретарем якого став о. Михайло Гринчишин, ЧНІ, недавно наменований Папою Іваном Павлом II на становище Екзарха для українців католиків у Франції. Підготово до відзначення річниці хрищення Руси-України займаються також Владики Української Православної Церкви й ідуть заходи, щоб обидві Українські Церкви в якійсь формі спільно відзначили цю світлу річницю.

Українська преса у вільному світі періодично друкує статті, присвячені відносно недалекому вже відзначенню 1000-ліття хрищення Руси-України. Появляються емблеми, відзнаки, рисунки; плянуються церковні врочистості. Науковці підготовляють міжнародну конференцію, присвячену 1000-літтю хрищення Руси-України.

У ході цієї підготови виринула ідея відзначити 1000-ліття хрищення Руси-України також монументальною мистецькою картиною Мистці говорили про це, але до здійснення цієї ідеї взявся самотужки мистець Петро Андрусів, який ще як молодий 20-річний студент Академії Мистецтва у Варшаві наділений Божим талантом почав щораз більше присвячувати увагу темам з історії України. Протягом свого життя він створив цілий ряд монументальних історичних полотен,але його мрією було творчо зафіксувати на полотні хрищення Руси-України. Закінчивши еміґрантську мандрівку й поселившись у Філядельфії, мистець почав серйозну підготову до здійснення своєї мрії. Петро Андрусів робив рисунки, розшукував історичні матеріяли, а після переселення до малої місцевости в Ривергед, Лонг Айленд, Н.Й, він почав у деталях досліджувати ранню історію України, зокрема добу св. Володимира Великого. Мистець часто відвідував бібліотеки в Ню Йорку й Вашінгтоні, робив записки й нариси,і в його уяві помалу формувалася думка, як могло виглядати хрищення Руси-України. П. Андрусів консультувався з істориками Церкви, еспертами ранньої історії України, вишукував зразки тогочасного одягу священиків, князів, дружинників, населення.

Петро Андрусів взявся до здійснення ідеї змальовати на великому полотні картину „Хрищення Руси-України" з великим запалом, любов'ю і мистецькою наснагою. Початкові нариси й частково намальовану картину найдорожчими фарбами і на полотні величиною 12x6 стіп, спровадженому з Европи, П. Андрусів показував принагідним відвідувачам, серед яких були представники УККА, УНС, Василіянського Чину. Впливові керівники УККА не виявили більшого зацікавлення заплянованою монументальною картиною „Хрищення Руси-України" з фінансових причин. Представники Чину ОО Василіян уже були близькі домовлення з Петром Андрусевим. Представники УНС заявили, що вони картину куплять тоді, якщо нею не буде зацікавлена наша УКЦерква.

Одним з відвідувачів Петра Андрусева був Митрополит Йосиф Шмондюк. Захоплений тим, що він побачив, він звернувся з проханням до мистця, щоб той зобов'язався продати цю картинку Митрополії УКЦ в Америці. Проте, через ненадійну смерть Владики Йосифа, не був підписаний офіційний контракт.

Мистець Петро Андрусів не припиняв своєї праці. Використовуючи свій талант, знання, вкладаючи любов у здійснюване діло, він не турбувався фінансовою сторінкою. Він хотів закінчити почату працю, і приблизно за три роки він свого досягнув. Хто бачив цю картину, той був нею одушевлений. Фото-репродукція надрукована в цьому числі газети, дає тільки слабу уяву про монументальність та красу картини. Композиція її потверджує Богом даний талант мистця, її кольори захоплюють око, а особи в цій картині, серед яких є й сам мистець, його дружина і багато знайомих та друзів мистця, виступають в одягах, які точно відображують добу св. Володимира Великого.

За посередництвом о. митрата Мирослава Харини цією монументальною картиною „Хрищення Руси-України" поцікавився новий Митрополит УКЦ в ЗСА Владика Стефан. Захоплений нею, як і його попередник Владика Йосиф, Владика Стефан переслав мистцеві завдаток, що зобов'язало Петра Андрусева продати цю картину Митрополії УКЦ в ЗСА. Остаточно був підписаний офіційний контракт і Петро Андрусів передав усі права до цієї картини Митрополії. На З'їзді Владик УКЦ у Вінніпеґу, в жовтні 1981 року, з нагоди 25-ліття Митрополії Української Католицької Церкви в Канаді, Владики постановили, що картина мистця Петра Андрусева буде офіційною картиною Української Церкви і народу для відзначення 1000-ліття хрищення Руси-України.

Митрополія зареєструвала всі права до цієї картини, що їх зрікся Петро Андрусів, та одержала авторське право, „копірайт". Експерти-фотографи почали фотографувати деталь за деталем цієї картини, щоб видати спеціяльний альбом з поясненням картини нашими науковцями. Почалась праця над виготовленням

(Закінчення на стор. 4)

Кровотеча стояла на перешкоді видужанню д-ра Кларка

Солт Лейк Сити, Юта. — Лікарі, які опікуються хворим із штучним серцем доктором Барні Кларком, заявили, що стан хворого погіршився. Він мав періоди перебоїв у функціонуванні нирок і легенів, а тепер вже десять днів лікарям не вдавалося спинити кровотечу з носа у цього пацієнта, аж треба було перевести операцію носа, щоб під'язати з обох боків носа кровоносні судини. Майже тригодинна операція відбулася по полудні у вівторок, 18-го січня, і д-р Кларк почувається після неї відносно задовільно.

Д-р Кларк перебуває в серйозному, але стабільному стані у відділі інтенсивного лікування в медичному центрі університету Юта, де його лікують від часу встановлення йому механічного серця понад шість тижнів тому.

В щоденному бюлетені про здоров'я лікарі не уточнювали, як довго тривали періоди перебоїв у функціях нирок і легенів, ні причини їх виникнення. Лікарі В.ДеВріс і Л. Джойс, два хірурги, які очолюють групу, що лікує 61-літнього дентиста Кларка, заявили, що вони затурбовані повільним виздоровленням хворого.

Помер полк. Дмитро Бакум

Ню Йорк, Н.Й. — У понеділок, 17-го січня 1983 року, тут помер на 86-му році життя після довгої й тяжкої хвороби полковник Армії УНР Дмитро Бакум. Покійний був учасником Визвольних Змагань і довгорічним головою і секретарем Центрального Комітету Вшанування Пам'яті Симона Петлюри.

Панахида відбудеться у п'ятницю, 21-го січня, о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, при 129 Іст 7-ма вулиця. Похорон — у суботу, 22-го січня, на український православний цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н.Дж. Початок похоронної відправи — 11:30 вранці.

Св. п. Д. Бакум залишив двох синів, Валентина та Володимира з родинами.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР КИТАЮ ЧАО Цуенг, закінчивши свою місячну подорож по 11 країнах Африки, повернувся до Китаю. Його подорож мала на меті повернути втрачений в наслідок культурної революції авторитет Китаю на африканському континенті. Поїздка Чао була важлива сама по собі тому, що він був найвищим китайським представником, який відвідав Африку від часу поїздки туди покійного вже прем'єра Чоу-ень-лая понад 20 років тому.

АФҐАНІСТАНСЬКИЙ марксистський уряд наказав робітникам утворювати озброєні охоронні з'єднання, щоб захищати свої підприємства і господарства від нападів протиурядових повстанців. Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило з Кабулю, що „спеціяльні з'єднання цивільної оборони формуються по всьому революційному Афганістані, щоб захистити з честю спільну власність від нападів реакціонерів". Повідомлення не подало загальної кількости записаних у відділи цивільної оборони, але лише на одній текстильній фабриці в Баграмі 360 робітників стережуть фабрику після робочого дня.

ПІДОЗРІЛІ ТЕРОРИСТИ звільнили викраденого минулого понеділка 21-літнього сина багатої родини промисловця-баска Міґеля Ігнасіо Еневеррія. Терористи загрозили вбити Еневеррію, якщо родина не заплатить викупу в сумі 125 мільйонів пезет (коло 1 мільйона долярів) на протязі тижня. Баскські джерела вважають, що викуп був заплачений повністю. Поліція ідентифікувала терористів як членів баскського сепаратистичного руху Е.Т.А., який прийняв на себе відповідальність за десятки вбивств і щонайменше 48 викрадень у своїй збройній боротьбі за незалежність Баскської провінції на півночі Еспанії.

ДЖОРДЖ ВОЛЛЕС був заприсяжений четвертий раз, як губернатор стейту Алабама. Під час церемонії заприсяження в 1963 році Воллес обіцяв зберегти „сеґреґацію назавжди". Але на останній церемонії він перечислив економічні труднощі стейту, закликав до єдности, та сказав: „В час, подібний теперішньому, ми повинні повернутися один до одного, а не один від одного, а тим більше один проти одного".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420) ISSN 0274-6964 is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Критична справа

Президент Реґен стоїть перед важливою проблемою недовір'я до своєї політики як в Америці, так і серед союзників ЗСА в Европі. Це передусім відноситься до проблеми переговорів про роззброєння, які тепер ведуться у Женеві між ЗСА і СССР.

Багато мілітарних експертів в справах закордонної політики є переконані, що якщо Америка не виявить певної гнучкости, особливо в переговорах про обмеження атомових ракет в Европі, то її політика може довести до провалу. Ці спеціялісти переконують Уряд ЗСА — відступити від свого твердого домагання, що у випадку коли Совєтський Союз не відтягне і не розмонтує своїх ракет, Америка таки розташує в Европі змодернізовані ракети.

Серед тих спеціялістів є Кетрин МкАрдл Келлеґер, професор мілітарної стратегії в Крайовому воєнному коледжі, яка твердить, що політичні труднощі у розташуванні американських ракет в Західній Европі із-за технологічних ускладнень є такі колосальні і настільки скомпліковані що існують великі сумніви, чи ці американські ракети можна буде розмістити в Західній Европі до кінця цього року.

Проф. Келлеґер твердить, що Уряд президента Реґена може дуже багато на цьому скористати, коли розміщення американських ракет відкладе на пізнішу дату і коли Вашінґтон прийме останні пропозиції Москви — обмежити нуклеарні ракети до числа 162 — цебто до такого самого числа, яке Франція і Британія мають у своїх арсеналах. Цю пропозицію, однак, ані Америка ані її европейські союзники не можуть прийняти, тому що французька та англійська атомова зброя не є частиною арсеналу НАТО, цим самим ця справа не може підлягати дискусії.

Отож, щоб атомову зброю НАТО можна було розмістити в Західній Німеччині й Великобританії — ці країни повинні бути також допущені до переговорів.

Совєтський Союз, який організує одну за одною ,,мирову пропозицію", здається цю справу розуміє. Президент Реґен, який відмовляється рішучо змінити свою настанову, має в Европі опінію ,,твердолінійника" і ,,не гнучкої політика," і тим насторожує навіть власних союзників.

У цій ситуації як Москва, так Вашінґтон нетерпеливо очікують вислідів виборів у Західній Німеччині, що мають відбутися 6-го березня. Бож від них у великій мірі залежить дальший хід переговорів у справі роззброєння поміж Америкою і Совєтським Союзом.

У намаганні переконати европейських союзників у серйозній настанові Америки в справі роззброєння, президент Реґен усунув Ю. Ростова з директорства Аґенції контролі зброєння роззброєння, заявивши кореспондентам, що нова група в справі переговорів із Совєтським Союзом, зможе довести справу до успішного кінця.

Ці останні переміни, які пішли впарі з новими повновластями наданими державному секретареві Шульцові в справах роззброєння, позначують многозначну зміну в Білому Домі. Деякі високопоставлені тут речники висловлюють оптимістичні надії, що нова група дипломатів у справі переговорів у Женеві, маючи повну підтримку в Білому Домі, зможе перейняти ініціятиву роззброєння від Совєтського Союзу в свої руки і тим переконати союзників Америки в Европі про пріоритет американської закордонної політики в справі роззброєння.

СІМ РЕЛІГІЙНИХ фанатиків, які були застрелені минулого тижня після того, як вони вбили поліціянта офіцера в Мемфісі минулого тижня, всі були поцілені в голову, згідно з медичним заключенням.

Микола Бараболяк

НЕПОРОЗУМІННЯ В НАТО — ВОДА НА КРЕМЛІВСЬКИЙ МЛИН

II.

Совєти помагають всюди революційним ,,визвольним" рухам, а ми боїмось робити те саме. Хіба щось десь дуже потайки.

Европейці слідкують за цією розбіжністю американської політики, за нерішучістю, недостачею стійкої продуманої політичної лінії і похитують головами... Переглянемо по черзі арґументи, які підносяться в Европі щодо ходів американської політики проти східнього бльоку:

1.Президент Реґен змішує політичну боротьбу з економікою. Він хоче покласти совєтів економічно на коліна, враховуючи, що вони тоді стануть покірнішими, легше стане з ними договоритись, і загроза для Заходу мине. Европейці вважають цей підхід фальшивим. Навіть американські досліди совєтської економіки (звіт Сі-Ай-Ей) вказують на те, що ріст валової продукції СССР, хоч зменшився, то все ж він показує приріст на 2.8 відсотка, отже приріст кращий, ніж у ЗСА. В Америці цей фактор може привести до жалюгідних економічних наслідків. В СССР совєтська людина не піде з тієї причини на страйк, не викличе вуличних заворушень. 60 років підсовєтської дійсности вказує на те, що КҐБ знає, як дати собі раду з економічними труднощами. Врешті треба об'єктивно признати, що життєві умови підсовєтської людини не падають, навпаки легко підносяться. Нове покоління виросло в цих умовах, з низькою життєвою стопою, і воно вважає, що це нормальні умови життя. ЗСА приймають, отже, фальшиво, що внутрішня ситуація в Совєтському Союзі здетермінує його політичну поведінку. Це в Америці внутрішня ситуація перерішує напрям зовнішньої політики, але не в совєтах.

2. Европейці впевняють, що нині існує достатня рівновага в нуклеарних зброєннях між ЗСА і СССР. Заіснували, отже, передумови для замороження цих зброєнь. Реґен хоче мати перевагу над совєтами; совєти це тямлять і тому погрожують продовжувати перегони зброєнь. На думку европейців, це перегони у завороженому колесі.

3. Закидується Реґенові, що він, як колишній актор, любується реторикою і заганяється в ній. Він погрожує будовою нових нуклеарних зброєнь, не маючи певности, чи дістане на це ,,О. Кей" від Конґресу. Таке скоїлось із продукцією п'яти МХ ракет, кошт цих ракет був менше одного більйона долярів. А Реґенові не вдалося перебороти чисто політичний спротив демократів під проводом спікера О'Ніла. І вийшла неприємна для Президента ситуація... Так само Реґен відкинув похапцем пропозицію Андропова про редукцію совєтських СС-20 до 162, коли ЗСА не впровадять до Европи ракети типу Першінґ-2 і кружляючих ракет. Пізніше Реґен заявив, що ця пропозиція Андропова може бути підставою переговорів. (Для інформації: СССР має нині в Европі 333 ракет середнього засягу типу СС-20, тобто вони можуть поцілити об'єкти на віддаль понад 1500 миль. Франція має 98 ракет цього типу — 18 наземних і 80 на підводних човнах. Великобританія має 64 ракети на підводних човнах типу ,,Поляріс". Разом Захід має отже 162 ракет середного радіюса. Андропов хоче зменшити до 162 кількість совєтських СС-20 ракет. Ракети Франції — старшого типу, мабуть, із одним зарядом, коли совєтські модерні є з трьома зарядами. Америка не хоче враховувати ці французькі і британські ракети, а вимагає, щоб совєти забрали з ,,европейського театру" всі свої СС-20 за ціну нестаціонування ракет Першінґ II і ,,літаючих" ракет). До таких недипломатичних реторичних ,,вискоків" президента Реґена европейці враховують енунціяції Реґена про можливість обмеження нуклеарної конфронтації до европейського ,,театру" війни, як теж те, що він називає совєтів по імені; хоч це їм належиться.

4. Закидається Америці теж, що вона ставиться несерйозно до роззброєневих переговорів. Арґументи Андропова про вимоги безпеки совєтів не береться до уваги. Треба тямити, що совєти теж не мають довір'я до Заходу, як Захід до них. Америка не звертає теж уваги в переговорах на якість нуклеарної зброї, а зокрема на вищий рівень американської воєнної технології, що совєти безсумніву враховують і мусять брати до уваги, хоч би після сумного досвіду щодо якости їхньої зброї в час недавньої конфронтації тієї зброї на ізраїльсько-сирійському фронті.

5. Американська сторона не бере до уваги психологічного фактора у стосунку між ЗСА і Европою: американці визволили Европу від нацизму — це правда, хоч запроторили майже половину тієї Европи під владу комунізму. Америка допомогла Західній Европі відбудувати те, що зруйнувало американське летунство. Та Европа була довгий час ,,на ласці" Америки, будучи економічно залежною. Европейці зносили те, що американці грали в стосунку до них ролю ментора і ,,старшого брата". Але після 35 років такого відношення час Америці почати трактувати европейців як рівних. Час припинити вирішувати про долю Европи без участи самої Европи, накидати їй політику, яка не співмірна з інтересами Европи. Америка не може забувати, що її ділить від совєтів 3000 миль океану, коли до німців совєтам тіль-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Виставка Любомира Кузьми

В сьогоднішньому мистецькому світі знаходяться прихильники різних течій в малярстві — реалізму, імпресіонізму, абстракціонізму тощо. І в українському малярському світі стрічаємо мистців, що виявляють особисте зацікавлення тим чи іншим стилем; а це збагачує мистецтво.

Дня 8-го жовтня у Воррені, Мич., в Ґалерії ЕКО, якою завідує Лідія Колодчин, відбулося відкриття виставки реаліста Любомира Кузьми. Здавалося, що кожна картина — натюрморт чи краєвид — це немов схоплений момент часу, що за хвилинку міг би змінитися. Рамки картини творили, неначе вікно до кімнати або надвір.

Л. Кузьма малює акриліком та темперою, але він уживає і дуже цікаву та старовинну методу, яка називається енкавстика. Ця техніка полягає на тому, що мішається гарячий віск з піґментами фарб і малюється пензлем розтопленими плинними фарбами, які в одну мить стигнуть на образі, а потім опрацьовується ці фарби гарячими металевими мішальниками, які витворюють кольористичні переходи. Цю техніку вживали в старинному грецькому станковому малярстві тисячу років, від 500 року перед Христом до 500 року по Христі. Одні з небагатьох енкавстичних картин, які досьогодні збереглися, це портрети грецьких колоністів на їхніх муміях з Фаюм і Гавари в Єгипті. Ця техніка відзначається дуже великою триналістю і абсолютною незмінністю фарб. Сьогодні дуже мало малярів її вживає, а серед українців єдиний енкавстик — це Любомир Кузьма. Цей спосіб малювання вимагає терпеливости та послідовности при викінчуванні картини. Мабуть тому ці картини Л. Кузьми виглядають дуже старанно опрацьовані. Відчувається, що кожний колір має своє призначене місце.

У багатьох картинах глядач відразу пізнає, що мистець дбає про деталі та вміло опрацьовує їх у відношенні до цілости. Композиція кожної картини охоплює не тільки гармонійні кольори, але і втримує рівновагу цілої картини. Видно також у мистця знання і почуття перспективи, без огляду на те, чи образ показує нам панораму, чи дрібний деталь природи.

Як письменник висловлюється у своїх повістях, поет у поезіях, композитор у симфоніях, так маляр виявляє себе у своїх картинах. З обсервації його картин можемо здогадуватися, що Л. Кузьма студіює природу та є любителем тварин та рослин. Малює також людей, хоч на цій виставці була тільки одна його композиція з людиною. З його біографії довідуємося, що він студіював не тільки мистецтво, але й біологію. Тому кожний листок, чи пень дерева є не лише намальований, але й

(Закінчення на стор. 4)

Остап Тарнавський

ДО ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ ЗУАДК—У

II.

Щоб затримати цю співпрацю з Дорадчим комітетом в пізніших роках, коли вже була закінчена велика переселенча акція, ЗУАДК мусів включатися в іншим допомогові акції, щоб виказатися діяльністю поза межами країни. Так ЗУАДК взяв активну участь у переселенні втікачів з Мадярщини, після здавлення повстання в 1956 році, в акцію допомоги в переселенні з інших країн, де були скитальські табори, в акцію допомоги жертвам землетрусу в Юґославії та інші акції, включно з переселенням українських еміґрантів з таких далеких країн, як Іран, чи Гонконґ. У 1970-их роках ЗУАДК заплянував акцію допомоги українським поселенцям у Бразилії. Для цього започатковано заходи у Вашінґтоні, як і перед бразилійським урядом через бразилійську амбасаду. Актуальною стала справа купна українського осередку в Прудентополісі, де можна було зосередити українське життя, головно створити відповідні умови для виховання і школення українських дітей. Та саме ті особи, які тепер критикують ,,попередню" управу за втрату ,,реєстрації", не були прихильниками цієї заплянованої акції, як і в попередніх роках гостро засуджували будову української школи у Прн'яворі, в Юґославії, чи пізніше допомогу родині Плющів для признання власної садиби.

В тому часі, в 1977-78 рр., проходила реєстрація допомогових організацій в Дорадчому комітеті у Вашінґтоні. На 15-го лютого 1970 року була скликана нарада представників добровольчих організацій в справі перереєстрації в Дорадчому комітеті в Державному департаменті. Голова ЗУАДК-у д-р Володимир Ґалан був тоді вже поважно хворий і вислав на цю нараду свого заступника д-ра Олександра Білика, в товаристві правного дорадника і члена Контрольної комісії ЗУАДК-у д-ра Ярослава Падоха. Тож і дивує нас, що теперішній голова ЗУАДК-у д-р Білик нарікає на попередню управу, що не припильнувала перереєстрації. Та ж то він був делеґований полагодити цю справу у Вашінґтоні, він і найкраще знає, як її полагодив. Д-р Ґалан помер 3-го липня 1978 року і тоді вся відповідальність перейшла на його заступника д-ра Білика. Що ж зробив у цій справі д-р Білик, коли перебрав головство ЗУАДК-у?

У цій ситуації я написав був письмо до директора Дорадчого комітету Роберта МакКласкі 28-го липня 1978 року та й переслав йому вимагані фінансові звіти і зіставлення, як і інші документи, що їх цей комітет вимагав. Справу треба було вести далі і це мусіла зробити вже нова управа. Вже проходить друга каденція, а нова управа все ще нарікає на ,,попередню управу, замість зорганізувати якусь акцію поза межами ЗСА і мати підстави для реєстрації у Дорадчому комітеті. Для того потрібно мати точні звідомлення з праці, точні фінансові розрахунки, в рамках означених відсотків на допомогу та адміністраційні видатки. Звітування, що його маємо у пресовому звідомленні, де сума допомог є в рамках п'ятдесяти тисяч долярів, а видатки аж у висоті двох сотень тисяч не дає надії на реєстрацію. Не знаю теж, чи Екзекутива ЗУАДК-у пересилає свої звіти до стейтових урядів, щоб мати змогу вести допомогову акцію тут на нашому терені. Давніше ЗУАДК звітував у стейтах: Пенсильванія, Ню Йорк і Ню Джерзі та й мав офіційні дозволи вести допомогову працю на тих теренах і користувався відтягненням від оподаткування сум вплачених на допомогу ЗУАДК-у. Чи таке право має тепер ЗУАДК?

Допомогова діяльність вимагає відповідних кадрів, відповідних людей, що знають і розуміють справи суспільної служби. Це добровольча праця зовсім зовсім не зв'язана з почестями. Тож і в праці ЗУАДК-у повинні бути ті добровільці, що їм лежить на серці справа допомоги. Ось недавно читали ми у пресі про українку Лідію Савойко, що своєю працею в допомоговій акції новим поселенцям здобула собі визнання суспільства. Таких працівників потребує ЗУАДК. Вони були колись у нашій організації. Назвім бодай декілька імен: Катерина Пелешок, Іванна Бенцаль, Марія Демидчук, Олена Штогрин, Анна Курило. Не бачимо таких працівниць у довгому реєстрі членів теперішньої Дирекційної Ради. А їх, цих членів, там так, багато, навіть забагато. Самих президентів і віцепрезидентів майже 20. А колись голова і три заступники, делеґовані нашими союзами, секретар, касир та екзекутивний директор вели всю велику акцію, що принесла мільйонову допомогу українським скитальцям і переселила майже 100,000 цих скитальців на поселення у цій нашій країні.

Ол. Пошиваник

Відмолодження у теплих водах соняшної Фльориди

На відмолодження я не пішов на операцію, так, як герой Остапа Вишні. У таких справах лікарям я не довіряю, а показувати ,,коники" я вмію і без жереб'ячої залози.

На відмолодження я рішив поїхати до ,,криниці молодости", яку Понсе де Леон у XVI сторіччі шукав та, не знайшовши криниці, (після смертельної стріли індіян) — старий дуба дав.

Тільки я приїхав до ,,криниці молодости" в околиці Ворм Мінерал Спрінґ, Фльорида, зразу ж я випив кілька склянок ,,чарівної води" та кинувся увесь у ,,криницю молодости", думав відмолоджуся десь на 10 років, не більше 25-ти. Вибігаю з криниці, дивлюся у дзеркало — жах! далі такий самий, та сама лисина, сивина, ті самі зморшки, те саме пузо. Вернувся я до води, цілий день хлюпостався, плавав, чорним болотом двічі по самі уші обмазувався — не допомогло. Далі такий самий. При кінці дня вийшов з калабані — не молодший, а на день старший, із легшим кошельком та піском у черевиках.

Жарти жартами, але проходячи коло напису ,,справжня оригінальна криниця молодости" коло входу, мені пригадалася стара і мудра українська народна пісня — ,,а молодість не вернеться, не вернеться вона".

На другий день я вернувся до тієї криниці, яка є розроблена у ставок десь на 100-125 метрів діяметру, із відхідним струмочком. Перших 10 метрів є мілкі, а далі глибоке проналля — кажуть, кількасот метрів та з затопленими підземними печерами.

Спочатку запах сірки від води разив носа (діти кажуть — гниле яйце), але згодом можна було привикнути. Вода не мала 87 градусів Фаренгайта так, як реклямують, одначе багато тепліша, ніж вода океану — може доходить до 80 градусів Фаренгайта. Тут почуття, неначе в іншій країні — самі слов'янські мови. Лише дітвора та кілька старих ,,чухраїнців" ламали англійською мовою. Де не повернешся, так і чуєш юґославів, поляків, білорусів, а

(Продовження на стор. 4)

О. Патрикій Пащак, ЧСВВ

О. д-р АТАНАСІЙ ВЕЛИКИЙ ЧЕРНЕЦЬ—УЧЕНИЙ

(У пам'ять його смерти)

Буває так, що вмирають люди та за ними зникає пам'ять про них. Є виняткові одиниці, що їхня смерть викликує зворушення в громаді та роздумування над життям і діяльністю покійного. Тепер в останній день 1982 року відходить 82 -літній старець, а йому в заміну приходить завтра новий день, нова людина, нові надії й мрії. Проте, зі закінченням старого року, наша рефлексія стосується ченця-ученого, який відійшов у вічність минулої п'ятниці, 24-го грудня, у вічному місті — в Римі, на 64-му році життя. Не працював він між нашими на поселеннях, ані в Америці, ні в Канаді, ані в Галичині. Його перебування та праця були в Римі, де він залишив по собі признання чи не найбільш видатного католицького ученого нашого покоління. Ним був покійний о. д-р Атанасій Григорій Великий.

Отець Атанасій Григорій Великий народився 5-го листопада 1918 року у селі Туринці, Жовківського повіту. Нижчу гімназію скінчив у Жовкві, а вищу, вступивши до Чину св. Василія Великого в Крехові 31-го серпня 1933 року. Відтак 1939 року закінчив філософічні студії в Кристинополі, а в 1941-44 роках студіював на богословських факультетах в Оломунці та Празі; рівночасно студії історії й філософії в Українському Вільному Університеті, закінчив він добуттям докторату (1943) на підставі праці: ,,Ігумен Данило Паломник та його твір". Богословські студії продовжував у Вюрцбурґу й Римі, а після висвячення на священика 8-го лютого 1946 року о. Великий промувався на д-ра св. Богословії в Григоріянському университеті. В Римі студіював теж у Папському орієнтальному інституті, в якому здобув ліценціят. Від 1948 до 60 років був віцеректором Папської Колеґії св. Йосафата в Римі, а проректором в роках 1960-63. Від 1953 року був дійсним членом НТШ та співредактором Енциклопедії Українознавства до 1960 року. У 1960 році номіновано його секретарем Комісії Східніх Церков Ватиканського Собору до 1965 року, а 1963 року його вибрано протоархимандритом Василіянського Чину до 1976 року. Від 1949 року був редактором відновлених на чужині ,,Записок ЧСВВ" та видавцем ,,Римських Документів Католицької Церкви України і Білорусі": опублікував понад 50 томів матеріялів до історії Церкви і зредаґував коло 40 томів ,,Праць Записок ЧСВВ". Як секретар Комісії Східніх Церков Ватиканського Собору вніс на передсоборові наради справу українського патріярхату, а як отець Ватиканського Собору виготовив 5-титомовий переклад та історію текстів Собору в українській мові. Від 1948 року — редактор українських радіомовлень радіостанцій у Ватикані, і довголітній директор тамошньої української секції. Учасник різних міжнародних конґресів. Консультор Конгреґацій Східніх Церков, консультор Комісії ревізії кодексу церковного права. Автор численних праць на богословські, історичні, екуменічні теми. Одним словом, був найплідніщим церковно-релігійним письменником після війни до 1980 року, коли важко занедужав на поступовий параліч. Був провідним конференціоністом та метким організатором чернечого життя. Двічі об'їхав усі країни в Европі та Південної і Північної Америки, відвідуючи за час свого протоархимандричого уряду всі василіянські манастирі й поліпшуючи постійно розвій його та працю Василіянського Чину.

Стільки з нотаток про життєпис цього видатного українського священика, науковця та відповідального монаха-василіянина. Чи зуміємо подати нарис його творів, чи зуміємо оцінити численні години праці, ходження по архівах просторої ватиканської папської бібліотеки, що дали плід — багатьох його творів.

В часах подорожі о. Великого він бував гостем доповідачем при наших наукових установах НТШ, УВАН. Пригадується його доповідь, як гостя УВАН-у в Канаді в 1969 році. Говорив тоді о. протоархимандрит Атанасій Великий: ,,Українська наука користується часто старими джерелами, а тим часом в архівах Риму, Відня, Стамбулу, Стокгольму та інших столицях держав зберігаються цінні документи до українського минулого, які досі, на жаль, не використані. Треба знайти фінансові засоби, треба знайти охочих адептів науки, щоб збагнути документацію української історії, бо інакше українська історіографія розглядає минуле народу тільки з різних аспектів, але до суті проблеми нічого нового не вносить". Свої речеві арґументи науковець о. Великий підтримує своєю 30-літньою працею в архівах Ватикану, а вислідом того є 90-титомова колекція документів історії українського народу і його Церкви. М. Марунчак наголосив, що Рим зокрема прибрав на значенні в українському науковому світі, коли то Блаженніший Йосиф, Первоієрарх Української Католицької Церкви збудував і покликав до життя Український Католицький Університет. Тим самим відкрилося ще одне вогнище науки. Первоієрарх і протоархимандрит Великий, — твердив М. Марунчак, — нагадують минуле народу, коли то Церква була великим протектором науки.

Визначність о. д-ра Атанасія Великого в науковому українському світі, де він завжди був і є високо цінений, не відбирає його величезного вкладу у наукову працю вселенської Христової Церкви. Він жив у добі II Ватиканського Собору, і був найважливішою особою Східніх Церков у приготовчій праці II Ватиканського Собору. Покликаний на секретаря Комісії приготовити артикули для декретів і ,,Про східні церкви", ,,екуменізм" та інші усучаснення Церкви по думці покійного Папи Івана XIII — він перший зорганізував, покликав експертів, надав зміст вселенському апаратові Собору для Сходу. Він вніс в наради дискусійну тему про постання Українського патріярхату, що в часі самого Собору своєю повагою та ісповідництвом Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий проголосив публічно всім присутнім Отцям Собору Вселенської Церкви. Уряд секретаря приготовчої Комісії був привабливим для інших. Голосне те, що священики єзуїти годилися зректися кількох інших важних урядів в соборових комісіях, щоб дати їм в заміну уряд секретаря приготовчої Комісії собору для Східніх Церков. І коли о. Атанасій Великий спершу як секретар, а відтак під час Собору як отець Собору прийняв від Ватиканського Державного секретаріяту особливу подяку й повне признання за працю в передсоборовій та соборовій Комісії для Східніх Церков на становищі її генерального секретаря на протязі повних п'яти літ він завершив цю працю упорядкуванням велетенського архіву Собору та передачею усього цього історичного надбання для усіх Східніх Церков і зокрема для української Церкви до ватиканської рукописної скарбниці. Ось зміст листа кардинала Чіконьяні, державного секретаря, до о. Атанасія Великого: ,,Впр. Отче! Святіший Отець прийняв до відома, що з днем 31-го січня, 1966 року з переданням архіву Комісії для Східньої Церкви Другого Ватиканського Собору скінчився доручений Вашій Всечесності уряд її секретаря, який Ви з такою пильністю і працьовитістю виконували у приготовчій стадії її праць і в часі самого Собору. Тому є гарячим бажанням Його Святости, щоб до вас дійшла сердечна і благословена заява Його признання за ввесь труд, який Ваша Всечесність виконала впродовж усього того часу. І з задовіллям, яке тепер відчувається у свідомості, що Ви доклали стільки цінної співпраці в цьому історичному часі, пережитому цілою Церквою, — нехай дійсно лучиться внутрішня певність, що такий труд перш усього подобається Господеві Богові. Бо він не лишає без нагороди ні одного вчинку і жадної посвяти, зробленої з любови до Нього в дусі послуху і щоденної жертвенности для Нього. Таке є для Вас найгарячіше побажання Христового Заступника, що з радістю запевнює Вам свою окрему пам'ять у молитві та стале почуття поважання і прихильности в заміну за Ваші заслуги, зискані вірністю відданого слуги. Як завдаток вимолюваних для Вас небесних ласк і засвідчення своєї доброзичливости Святіший Отець уділяє Вам спасенне Апостольське благословення.

Особисто і я, мавши честь очолювати Соборову Комісію Східніх Церков, почуваюся до милого обов'язку висловити Вам окреме і живо відчуте признання за старанну, предбачливу і дискретну співпрацю, взір якої Ваша Всечесність дали жертвою свого світлого ознайомлення зі справами для всіх членів Комісії і для мене, щоб так її чинності могли осягнути способом найвідповіднішим і найкращим цілі, намічені Вселенським Собором. Мило мені запевнити Вас, що зберігатиму постійну пам'ять і цінення тієї Вашої співпраці та остаюся з почуттям побожної пошани в Господі відданий Вашій Всечесності,, Кардинал Амлето Чіконьяні у Ватикані 26-го лютого 1966 року".

(Продовження на стор. 4)

Мистецькі програми ІУ Конґресу СФУЖО

Четвертий Конґрес СФУЖО, що про нього вже була мова на сторінках „Свободи", мав різні аспекти прояву жіночої творчости. Деякі чистини програми на Конґресі промовляли до естетичних сприймань, до серця і душі учасників цього збору, підносили на дусі. До них належала мистецька виставка і музичні й вокальні виступи наших музикантів і мистців сцени.

Поруч із діловою виставкою СФУЖО за п'ятирічну каденцію та публікацій складових організацій нашої Федерації за даний період — чим віддано і зі знанням займалася мґр Дора Рак, — була мистецька виставка, про яку дбала Наталія Даниленко. Були це стильові вишивки з прадавніми українськими взорами церковного гапту Мирослави Стахів; її ж виконання були ґерби різних земель України — це геральдика із символічним значенням; була це високоякісна керамічна скульптура Слави Ґеруляк, яка здобула собі вже славу своєю творчою винахідливістю і своїм кунштом. Була це також селекція прегарних ґрафік Христини Зелінської, відомої вже нашої мисткині і авторки символічної емблеми ІУ Конґресу СФУЖО - „дерева життя" з розгалуженням 21-ої галузі — числа складових організацій СФУЖО, що видніє на обкладинці Конґресової книжки та на жетонах. Усім їм належиться глибока подяка від усіх нас, працівниць СФУЖО.

Музично-вокальна програма була у виконанні відмих і досвідчених акторок-співачок і музик. При відкритті Конґресу, під час урочистої вечірньої сесії у четвер, 25-го листопада 1982 року, національні гимни, американський і український, виконала відома оперова і концертова співачка марія Ясінська-Мурована під акомпаньямент концертової піяністки Ляриси Крупи Був це гідний початок нашого світового жіночого Конґресу. Український національний гимн „Ще не вмерла Україна" підхопили у співі всі присутні учасниці Конґресу та наші гості, громадяни Філядельфії, Ню Йорку, Ню Джерзі, Балтимори й Вашінґтону.

Під час сесії відкриття Конґресу концертові фортепіянові точки виконувала д-р Ляриса Крупа, молода ще, але вже відома й загально люблена піяністка, яка виявила громадське зрозуміння для Конґресу та готовість дати свій вклад у його програму. Вибір музичних творів був добре продуманий, а їх високомистецьке виконання і інтерпретація викликали щирі оплески присутніх; були це: Етюд Антона Коломийця, Прелюд Лева Ревуцького, Скерцо Шопена.

Другою нагодою почути концертову програму на дуже доброму рівні був бенкет з нагоди ІУ Конґресу СФУЖО у суботу, 27-го листопада. М. Ясінська-Мурована відома своїм культивованим голосом-сопрано не тільки серед широкої української публіки, але й у музичних американських колах. Вона — член оперового ансамблю „Ля Саль" і виконує там нераз чільні ролі в операх міжнародного репертуару. М. Мурована при тому не тільки вироблена співачка, вона також меценат на громадській ниві, хоча б у її великих дотаціях на Український Музей СУА в Ню Йорку. Вона стала також меценатом видання СФУЖО, коли разом зі своїм мужем Антонієм Мурованим уфундувала видання однієї із брошур про наших переслідуваних борців за правду в поневоленій Україні — про Раїсу Руденко еспанською мовою. Текст опрацювала Ніна Строката. М. Мурована радо погодилася виступити безкоштовно у програмі Конґресу і тим звеличати працю нашого жіноцтва у світі. Співачка виконала з глибоким чуттям твори „Аріозо радости" Тетянки з опери Миколи Фоменка „Івасик Телесик", твір нашого покійного композитора Володимира Грудина „Калина", „Гопак" слова Т. Шевченка із „Гайдамаків", муз. Модеста Мусорського, арію Тоски з опери Пуччіні „Тоска", чудову нову ліричну композицію Миколи Дремлюги „Замела ніжні квіти зима", „Любіть Україну", слова В. Сосюри, музика І. Фоменка, і — як подарунок для голови СФУЖО Лідії Бурачинської у її 80-ліття, „Вівці, мої вівці" Андрія Гнатишина.

Ще одніє нагодою послухати мистецьких виступів був прощальний обід-полуденок у неділю, 28-го листопада, під час якого виступила молода адептка стениакторка Катерина Оранська-Петик зі своїм модерним англомовним репертуаром, а також виконала з великим чуттям українську ліричну пісню „Три поради" Ігоря Шамо, акомпаньямент професора Юрія Оранського.

Приємно було вітати серед нас молоду мистецьку силу. Поетичне слово донесла до слухачів у своєму виступі Евеліна Белюць, драматична акторка, відома вже серед нас із своїх мистецьких рецитацій і естрадних вокальних виступів. Е. Белюц виконала з глибоким чуттям поезію Ліни Костенко і зворушливий вірш про рідну мову. Варто згадати, що на межі між студентським ораторством і мистецькою прозою були короткі, але цікаві виступи двох пластунок - „гетьманівен" з Філядельфії, Марусі Максимович і Христі Санторе, що своєю назагал доброю українською мовою порадували старше і середнє покоління слухачів. Членки молодечих організацій — Пласт, СУМ, ОДУМ — це наше майбутнє.

Треба б додати, що мистецька частина програми Конґресу причинилася до єднального акорду в атмосфері жіночого збору.

Н.П.

82-ий ВІДДІЛ СУА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й. вшанує ПАМ'ЯТЬ

ОКСАНИ ЛЯТУРИНСЬКОЇ

в НЕДІЛЮ, 6-го ЛЮТОГО 1983 р., год. 2-га по пол.
при 136 Друга Авеню в Ню Йорку (ВИЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ)
Слідкуйте за дальшими оголошеннями.

ДЕБЮТАНТКИ Балю Інженерів 1983 р. у Філядельфії, Па.

Раїса Надія Андрейчик
Westover Woods, Pa.

Ліда Христина Німилович
Philadephia, Pa.

Уляна Марія Залінська
Melrose Park, Pa.

Наталія Барановська
W. Hartford, Conn.

Оксана Богданна Подоляк
Philadelphia, Pa.

Христина Марія Комановська
Woodlyn, Pa.

Ірена Марія Білик
Philadelphia, Pa.

Христина Оленка Санторе
Philadelphia, Pa.

Аріядна М. Липин
Philadelphia, Pa.

Ліда Христина Гевка
Plymouth Meeting, Pa.

Роксана Марія Катря Сеник
Yardley, Pa.

Марта Надія Михайлюк
Philadelphia, Pa.

Роксоляна Віра Головчак
Philadelphia, Pa.

Марія Іванна Щука
Philadelphia, Pa.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої МАМИ

бл. п.

ОЛЬГИ ЯРОСЛАВИ ШИПАЙЛО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в Торонто, в неділю, 23-го січня 1983 р., в церкві св. Миколая, та
в Пассейку, в неділю, 30-го січня 1983 р. в церкві св. Миколая, о год. 8-ій ранку.

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

ОЛЕКСАНДРА — дочка
ЕВГЕН — син

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого

св. п. д-ра

ЯРОСЛАВА ВОЄВІДКИ

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

будуть відправлені в слідуючих церквах:

25-го січня 1983 р. в соборі Пресв. Родини у Вашінґтоні, Д. К. і в церкві Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії в Сан Франсіско.
Дня 29-го січня 1983 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., о год. 7:15 ранку.
Дня 29-го січня 1983 р. в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й., о год. 8:30 ранку.

Про молитви за душу Покійного просять —
ДРУЖИНА І ДІТИ

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ І БРАТА

бл. п.

мґра МИХАЙЛА ДУЖОГО

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в середу, 26-го січня 1983 р., о год. 7:45 вранці в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку і у св. Михаїла, в неділю, 30-го січня 1983 року, о год. 11-ій ранку.

Про молитви просять:
ТЕОФІЛЯ, дружина
ТАМАРА КУРОПАСЬ, донька з мужем РОМАНОМ
МАРТА, РОМКО І АДРІЯНКА — ВНУКИ
ЯРОСЛАВ ДУЖИЙ, брат з дружиною ОЛЕЮ

У СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

інж. МОДЕСТА МАКАРА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 22-го січня 1983 р., о год. 7-ій веч.
в церкві Непорочного Зачаття в Дітройті, Миш.

Просимо згадати Покійного в цей день в своїх молитвах.

Дружина — ОЛЬГА
ДІТИ І ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою, що 17-го січня 1983 року відійшов у Вічність на 73-му році життя

бл. п.

ЮРІЙ ЧОРНИЙ

артист-маляр, академік і абсольвент Торговельної Академії, народжений в Юрківцях на Буковині.

ПАРАСТАСИ відбудуться в четвер, 20-го і п'ятницю, 21-го січня 1983 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 22-го січня 1983 р. з того ж похоронного заведення о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
дружина — ОЛЕНА
донька — ХРИСТИНА
БОГДАН ЛУКАШЕВСЬКИЙ
Родина ТЕРЛЕЦЬКИХ
і Рідня в Україні

В глибокому смутку повідомляємо Рідних і Друзів, розкинутих по різних країнах двома світовими війнами, що 4-го січня ц. р. в Екс-ен-Прованс (Aix-en-Provence), Франція, на 82-му році життя упокоївся

бл. п.

ОЛЕКСІЙ ЖЕЖЕЛЕВСЬКИЙ

Вічна Йому Пам'ять!

Опечалена родина:
дружина - МАДО
сестра — СОФІЯ ТЕРЛЕЦЬКА з чоловіком РОМАНОМ, дітьми та внуками
дочка — НЕОНІЛЯ ГОЛІЯТ з чоловіком ПЕТРОМ і дітьми
син — ОЛЕГ

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 17-го січня 1983 р. упокоївся в Бозі, на 86-му році життя, після довгої і тяжкої недуги

полковник Армії УНР бл. п.

ДМИТРО БАКУМ

учасник Визвольних Змагань і довголітній голова і секретар Центрального Комітету вшанування пам'яті Симона Петлюри.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 21-го січня 1983 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 22-го січня 1983 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Виїзд від похоронного заведення в Ню Йорку о год. 10-ій ранку. Початок похоронних відправ о год. 11:30 ранку в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія.

Син — ВАЛЕНТИН з дружиною ТЕРЕЗОЮ
Син — ВОЛОДИМИР з дружиною ОКСАНОЮ і зі синами БОРИСОМ І МАРКОМ

Замість квітів на могилу, просимо жертвувати на бібліотеку С. Петлюри у Парижі.

Непорозуміння...

(Закінчення зі стор. 2)

ки через пліт. Особливо не по нутру було Европі рішення про ці нещасні ротори і рури для газопроводу. Є познаки, що Америка врешті зрозуміла, що їй годі забігати поперед дідька в пекло. Остані вістки з Білого Дому вказують на те, що політика ЗСА в тому міняється. Президент Реґен не тільки змінив тон щодо пропозицій Андропова, але й шле віцепрезидента Буша для переговорів із лідерами Европи, як ставитись до переговорів і як далеко можна піти на уступки совєтам, щоб реально могло дійти до якогось договорення в питанні обмеження нуклеарних зброєнь.

6. Лідери Европи хочуть продовжувати політику детанту, вважаючи, що в нинішній міжнародній констеляції немає для них іншого виходу. Вони здають собі ясно справу з того, що фронтальною атакою совєтів не побити, що, продовжуючи вороже наставлення, воно теж не принесе Европі користи. А „Остполітік" Віллі Брандта дала головно Німеччині багато полегш і користей: соціяльних (можливість комунікацій із рідними у Східній Німеччині) та економічних. Европа є за продовжування цієї „східньої політики", мимо подій в Афганістані та в Польщі. Европейці вважають, що політика Реґена, сперта на ідеологізмі, непридатна в нинішніх умовах.

7. Чималу ролю грає у політичних настановах Европи до ЗСА питання Близького Сходу. Лідери Европи впевнюють, що совєтам навіть не сниться атакувати мілітарно Европу. В їх опінії атака на Европу йде в повному ході з полудневого сходу. Афганістан — це тільки прелюдія. Дальшим етапом буде Іран, де шіїтський фундаменталізм довго не вдержиться. Відтак піде атака на Йорданію, Савдійську Арабію і Оман — консервативні форти Заходу; ці форти можуть упасти дуже легко, а тоді західня Европа опиниться в руках Кремля. Не буде інвазії, але ситуація буде, як у Фінляндії: Европа буде мусіти вести таку політику, яку засуґерує їй Москва. Розв'язка палестинського питання — це нині, отже, ключове завдання Заходу. Америка ж, перебуваючи в путах „лаббі" Ізраїля, — кажуть европейці, — кидає арабський світ в обійми комунізму. Европейці не можуть зрозуміти, як може Америка діяти так на шкоду цілому Заходові, потураючи безправним, з точки бачення міжнародного права, потягненням уряду Беґіна.

8. Врешті чи не найбільш кардинальну ролю грає у европейців страх. Звичайний людський страх. Вони бояться, що Реґен може переборщити, а воно є дуже небезпечно гратись нуклеарною зброєю.

9. Щораз яркіше виринає теж питання нікудишности нуклеарної зброї взагалі, на яку так покладається Америка. Питання конвенціональних зброєнь для оборони перед Сходом стає щораз то більш вимовним. Америка з чисто матеріяльних мотивів не захоплена таким зброєнням, бо воно вимагає надто великих коштів, далеко вищих, ніж на нуклеарні зброєння. Треба тямити, що з більйонів, які Америка видає на зброєння, три четвертини коштів іде на платні для війська. Америка платить надто високі платні добровільному найманому війську, коли в Европі практикується військову повинність. Це теж одна з причин недовір'я европейських чиників до Америки. Це теж чи не одна з причин, чому европейські держави не підвищують коштів на зброєння (ЗСА видають на військо 5.5 відсотка національного валового продукту, коли Німеччина видає 3.2 відсотка, Франція — 3,9 відсотка, Голляндія — 3.4 відсотка).

Нинішні зброєння мають на меті відстрашити противника від аґресії, впевняючи його, що кошт аґресії буде для нього вищий, чим евентуальні здобутки. Але це не все: власне громадянство теж мусить бути переконаним, що кошт власних зброєнь буде менший, чим шкоди, які прийдеться поносити без зброєнь. Та як переконаєш нині німця, що на випадок, коли відстрашити совєтів від атаки на Захід не вдасться, воєнні заходи все ж таки принесуть йому — німцеві — користь. Натомість кожний европеєць упевнений у тому, що, коли б нині совєти заатакували на західньому фронті, — а в нинішніх умовах, щоб відперти цю атаку, Америка мусіла б ужити нуклеарну зброю, — то Німеччина перетворилася б у пустар. Не диво, отже, що клич „краще червоний, чим мертвий" находить у Німеччині відлуння. Ціла проблема Америки нині в тому, щоб поставити зброєння на такій площині, щоб не тільки совєтів відстрашити, але водночас запевнити своїх, що аґресії не буде. А це не так легко. Коли ж відстрашення не буде з певністю ймовірне, то навіщо перегане, то навіщо переганятись з Кремлем у коштах зброєння? — питають головно німці. Не диво отже, що спротив проти нуклеарних зброєнь в Европі такий гомінкий. Не був би він таким проти конвенціональних зброєнь, до яких у Европі більше довір'я; але тут Америка мусіла б вести перед, а на те не заноситься.

Отже, невесело на західньому фронті. Одною з головних перешкод треба вважати Американський Конґрес. Від часу в'єтнамського дебаклю Конґрес хоче тримати руку на живчику американської зовнішньої політики, а це грозить катастрофою. Міжнародна політика мусить бути плянована і випрацьована на далеку мету, вона мусить бути послідовна. А ось вам два приклади протилежного: президент Реґен вимагав коштів на п'ять ракет типу МХ. Признання цих коштів було б натяком для совєтів про детермінацію ЗСА. Було б це теж добрим козирем у роззброєневих переговорах у Женеві. А демократична більшість у Палаті Репрезентантів обернула цей козир у політичний футбол, відмовила ці кошти із помсти, що Реґен не погодився видати 5 більйонів долярів на творення нових „джабів". Або близькосхідне питання: Ізраїль може робити прямо фарсу з переговорів про Ливан і остаточну розв'язку палестинського питання, бо знає, що проізраїльська „лаббі" в Конґресі все це покриє.

Не до добра йде на „Західньому фронті". Ростуть неполадки і непорозуміння між Америкою і европейськими альянтами. Найсумніше те, що ця нехіть і недовір'я до Америки в Европі росте. Ліві партії находять щораз-то більше симпатій. А що буде, як ті елементи найдуть у виборах в Німеччині, Англії та й Франції більшість і переберуть владу? Фінляндизація Европи стала б дійсністю, а до того при невдалій американській зовнішній політиці мабуть таки йде. А де вода на кремлівський млин не починала б плисти, — для нас це трагедія. Дай Бог, щоб я був песимістом!

О. д-р Атанасій...

(Продовження зі стор. 2)

Такі вияви найвищими ієрархами Вселенської Церкви та часті подяки Папів за помічну працю, повну знання і второпности, вирізнює цю одиницю між сучасними провідними особами Вселенської Церкви та української Церкви зокрема. Його смерть — це втрата для українського народу, для української Церкви. Болюче відчуває його втрату Василіянський Чин, що його він любив, очолював, та завжди підносив вище і вище. В свому часі, о. Атанасій Великий був предметом не одної дискусії, полеміки ради його широкого підходу до справ, що в його світлому умі дозріли, але в інших щойно кільчилися як незамітні зерна. І одного разу, в ході таких дискусій виринуло питання; Чи справді його прізвище є „Великий"? Чи він дійсно о. Атанасій Великий, чи так прийняв собі прізвище ради милозвучности та зачерпнення величности давнього східнього Атанасія Великого? Ні, так доля судила йому, а нам щастило, що справді він був Атанасій Григорій Великий з свого роду з села Туринці, біля Жовкви. Він був Великий з імени, він був великий зі своєї науки, він був великий зі свого священства, він був великий зі свого монашества, він був великий зі свого українського переконання і свідомости, був великим в українській науці.

Сьогодні, у циклі Христового Різдва, о. Атанасій великий лишає нас та свою нескінчену наукову працю у спадщині собратам Василіянам, щоб у „Записках ЧСВВ", в радіомовленнях щоденних на Україну через ватиканське радіо продовжили діло, що він відродив по Другій світовій війні. Він став новітнім подвижником, видатним письменником, та великим зразком сучасного українського священика і науковця. Сьогодні хай небо приймає вірного слугу, щоб враз з своїм співбратом св. Йосафатом Кунцевичем, Веляминoм Рутським виєднував для нас усіх потрібних ласк, Божої опіки, посвяти продовжати святе діло на славу Божу, та добро української Церкви і народу. Хай його пам'ять між нами полишиться назавжди, а наші молитви хай не полишають його, та його заслуги хай виєднують нам блага та дари Небесного Вітця. Вічна Йому пам'ять!

Виставка...

(Закінчення зі стор. 2)

„Провесна над морем" Л. Кузьми

проаналізований у формі і барві.

Любомир Кузьма живе тепер у Кетскильських горах в стейті Ню Йорк. Сподіваємося. що незадовго знову будемо могти оглядати його цікаво скомпоновані натюрморти та свіжозелені краєвиди.

Наталія Ю. Лончина

Відмолодження...

(Закінчення зі стор. 2)

найбільше українців, — з усіма барвами українських провінцій.

При кінці дня, перед заходом сонця, гурт людей по шию у воді, ходить навколо у ставку і співає. Перше співають пісень таких, як „Бодайся когут знудив", тоді переходять на широкі пісні такі що колись на христинах і весіллях співали: „Хмелю", „Розпрягайте" та подібні.

Недалеко від цієї т. зв. „криниці молодости" знаходиться осередок св. Андрія. Подорожні знаки і напис на будинку вказують на українську церкву — не католицьку і не православну, а просто „Ukrainian Church". У цій церкві відправляють на зміну католицькі й православні священики, а церковний хор співає і на одних і на других Богослуженнях. У цій же церкві на одній і тій самій стіні-портрети Митрополита Мстислава і Патріярха Сліпого висять рядом. Гей! Чи це не є гарний приклад справжнього екуменізму і соборности? А коли вівтар заслониться куртиною, церква перетворюється у величеньку громадську залю.

У цій громаді Норт Порту і околиці нараховується біля 50 родин, а багато більше тимчасових, кількамісячних та приїжджих. У неділю церква повна, пересічно біля 200-250 осіб, часом і не вміщаються. Недавно ця громада започаткувала заходи створення української федеральної кредитівки. Також є дискусії, — деякі з промінентних українських громадських діячів пропонують, — щоб спільними силами українських братських союзів і фінансових інституцій, закупити цілу оселю коло теплої мінеральної води та розбудувати мешканеві комплекси, розраховані зокрема для пенсіонерів.

За кілька днів перебування у цій околиці Фльориди можна було зустріти знайомих з усіх закутків ЗСА та Канади. Сюди приїжджають одні на вакації і відпочинок, інші вже на пенсії — на постійно, не конечно може на відмолодження, але, кажуть, що у теплому кліматі приємніше жити, без жорстокої північної зими, і, хто знає — кажуть, може довше проживуть. Дай Боже!

Понсе де Леон не знайшов леґендарної індіянської „криниці молодости", але, відкривши цю нову територію, дав їй назву „Ля Фльорида" (земля квітів) і був її першим губернатором для еспанського королівства.

Твір...

(Продовження зі стор. 1)

кольорових копій цієї картини величини 36x18 і 24x12 цалів, бо напевно кожна українська родина схоче мати копію образу „Хрищення Руси-України" Петра Андрусева. Будуть надруковані також кольорові поштівки цієї картини, і вони, як і копії більшого формату, будуть поширені в усіх поселеннях українців у вільному світі. Оригінал картини буде прикрашувати вестибюль будинку нового Митрополичого Ординаріяту, що саме будується. Картина буде приміщена на почесному місці й буде відповідно освітлена та напевно справлятиме велике враження на кожного відвідувача будинку Митрополичого Ординаріяту.

Монументальна праця „Хрищення Руси-України" Петра Андрусева, який помер рік тому, була останньою і, на погляд мистецьких критиків, найкращою його мистецькою працею, найціннішим мистецьким твором його дорібку протягом усього його життя. З образу променює неперевершений талант Петра Андрусева — мистця, який уклав у цю картину частину свого життя і відтворив світлу добу св. Володимира Великого, яка високо підняла авторитет Руси-України та вивела її в широкий світ, назавжди пов'язавши Україну — через Царгород — з християнським Заходом.

СЛУЖБА БОЖА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Як інформують організатори, Служба Божа у катедрі св. Володимира у Філядельфії, Па., відбудеться у неділю, 23-го січня, в год. 9-ій вранці, а не в 10:30 год., як було написано у вістці „Філядельфія святкуватиме День Незалежности" („Свобода", ч. 11 з середи, 19-го січня ц.р.). — Ред.

До
ВШ Членів УНС - Передплатників „Свободи"

Грудень, 1982

Вельмишановні Члени - Передплатники!

Делеґати 30-ої Конвенції УНСоюзу схвалили підвищити ціну передплати „Свободи" для членів УНСоюзу із $7.80 на $15.00 річно, беручи під увагу значно збільшені видатки Видавництва на поштові оплати, газетний папір та інші кошти.

Схвалена 30-ою Конвенцією підвишка передплати входить в силу від 1-го січня 1983 року, або від чергової дати платности квартальних, піврічних чи річних вкладок. Значить, Ваші вкладки, які включають передплату „Свободи", платні від 1-го січня 1983 року, або від чергової дати платности на квартальних, піврічних чи річних ставках після 1-го січня 1983 року, будуть збільшені на $7.20 у річному відношенні; $3.60 піврічно, $1.80 квартально та 60 центів місячно.

Така сама підвишка передплати "Свободи" зобов'язує і всіх тих членів УНС, які платять цю передплату окремо від своїх вкладок, висилаючи їх прямо до адміністрації „Свободи".

Нові ціни передплати для членів:
$15.00 річно, $7.50 піврічно, $3.75 квартально, $1.25 місяч

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС